

Mese egy „elvonat gyerekről”

Hangszerével lassan bejárja a világot. Este még Kínában játszik, másnap reggel a kétutcás kis településen, Bakony Péterden ébred. Méghogy nincsenek valóra vált mesék...!

SZÖVEG: PARDAVI MARIANN • FOTÓ: KOVÁCS NORBERT

Igaz, ebben a történetben nincs szó hétfejű sárkányokról, bátor királyfikról, meg beszélő állatokról, mégis mesébe illő Jenei Zsigmond története. Hogyan lesz a „legkisebb fiúból” világjáró zenész...? „A Zsiga az ilyen elvonat gyerek” – szokták mondani viccesen Bakony Péterden. A falubeliek nyilván tátott szájjal csodálkoznak, hogy az „elvonat gyerek” lassan beutazza a világot. Talán senki sem gondolta volna, hogy ami az alig háromszáz fős faluban furesának számít, az a világ nagyvárosaiban igazi kulturális kánaán.

– Két évvel ezelőtt azzal kerestek meg, volna-e kedvem tanítani – vágott a közepébe Jenei Zsigmond. – Nem mondtam azonnal igent, ugyanis azt gondolom, hogy a gyerekekhez rengeteg türelem kell.

Zsigmond olyannyira belejött a tanításba, hogy ma már három zeneiskolában dolgozik. A tanítás révén

azonban ő is tanul: ami tizenhat év ütőhangszeres múlt után természetes, az a gyerekek számára korántsem az. Miközben elmagyarázza az ütőhang-

tanulmányait. Zeneisége azonban már jóval korábban megmutatkozott: ahogy mondani szokták, mióta az eszéet tudja, dallamok kavarnak a

„A falubeliek nyilván tátott szájjal csodálkoznak, hogy az „elvonat gyerek” lassan beutazza a világot. Talán senki sem gondolta volna, hogy ami az alig háromszáz fős faluban furesának számít, az a világ nagyvárosaiban igazi kulturális kánaán.”

szerek fortélyait, ő maga is tanul, más megvilágításba helyezi saját maga számára a már rögzült fogásokat. Hét-nyolc évesekkel foglalkozik, s úgy látja, hogy helyes ilyen korban elsajátítani a – laikusok számára mindenképp – bonyolult ismereteket. Zsigmond is az általános iskola első éveiben kezdte ütőhangszeres

fejében, amiből lehetett, hangokat csalogatott ki. Muzikalitása igazán egy zenés rendezvényen mutatkozott meg először. Mikor még a Nógrád megyei faluban laktak, rendszeresen összejártak egymással a felnőttek. Egy ilyen alkalomra egyszer a szülők a gyerekeket is elvitték magukkal, így eshetett meg, hogy már csak azt vetették észre, eltűnt Zsiga. Persze messzire nem ment – csak a zene forrásáig. Kerített egy széket, beült a dobos elé, és csak nézte, hallgatta. Valahogy így kezdődött minden.

– Tettem a dolgom, tanultam, gyakoroltam, versenyekre jártam. Aztán valami megváltozott. Emlékszem, Kecskeméten koncerteztünk, és vibrafonon játszottam egy dzsesszdarabot. Elég zavaros lelkiállapotban voltam, abban az időszakban valahogy minden összejött: jó is, rossz

Nyolcadik alkalommal rendezett a Debreceni Egyetem Zeneművészeti Kara kamarazene-találkozót és versenyt az egyetemi művészeti karok, zenei intézetek hallgatóinak. A Széchenyi István Egyetem Varga Tibor Zeneművészeti Intézete minden eddiginél fényesebb sikert aratott: az induló öt zenei csoportból négy rangos szakmai elismerést kapott. A győriek elhozták a kiemelt nívódíjat, a Debreceni Egyetem rektorának különdíját, Debrecen város különdíját és az egyik nívódíjat. A zsűri szerint egy díjat kellett volna még a győrieknek ítélni: a legjobb intézet díját – ha lett volna egyáltalán ilyen. Ez a verseny azért különlegesen fontos, mert ebből a zeneművészeti oktatás színvonalára következtetnek. A jó kamarazenéléshez minőségi hangszeres képzés, s kiváló, rendszeres és alapos kamarazenei gyakorlat kell. A Debreceni Egyetem rektorának különdíját vehette át Baráth Bálint: Táncok és emlékezés című művének előadásáért Jenei Zsigmond.

is... Ennek az időszaknak az összes élményét beleadtam a darabba. Egész idő alatt fel sem néztem, csak a végén pillantottam fel. Elérzékenyült anyukák törölgették a könnyeiket... – mesélte olyan átéléssel, mint aki még most is alig hiszi el, milyen érzelme- ket váltott ki játékával.

Nem meglepő, hogy nem csak Magyarországon talált közönségre Zsigmond zenéje. Számos európai nagyvárosban megfordult már a zene révén, sőt legutóbb Kínáig vitte az útja. A Győri Filharmonikus Zenekar minden évben koncertsorozatot ad a világ legnépesebb országában, s idén Zsigmond is a csapat tagja volt.

– A kínai turné szinte show jelle- gű volt: énekelgettük a közönséget,

A marimba xilofonhoz hasonló ütő- hangszer, a hanglapok – verővel való – ütése során szólal meg.

gyerekek jöttek a színpadra vezényel- ni – nagyon jó hangulatban teltek a koncertek. Rendkívül fárasztó volt, ugyanis esténként zenéltünk, így jó- val éjfél után tudtunk csak lefeküdni.

„Elég zavaros lelkiállapotban voltam, abban az időszakban valahogy minden összejött: jó is, rossz is... Ennek az időszaknak az összes élményét beleadtam a darabba. Egész idő alatt fel sem néztem, csak a végén pillantottam fel. Elérzékenyült anyukák törölgették a könnyeiket...”

Keveset aludtunk, mert már hajna- lok hajnalán keltünk, hogy elérjük a repülőgépet a következő koncert helyszínére. És ez így ment napról napra... Azt hiszem, tizenkét repülő- jegyet szedtem össze a kínai út alatt – mesélte, s hozzátette, hogy azért

ha sok nem is, de jutott idő a „köte- lező” programokra is. Nem hagyták ki a Kínai Nagy Falat, az óvárost, a szokásos alkudozást, és megküzdöttek az európai gyomor számára szokot-

lan ételekkel. – Volt halszemleves, szárított bikahús... Érdekes, nálunk mindenki azt gondolja, hogy a kínaiak rizst esznek rizzsel, pedig ez nincs így. Náluk olyannyira nem a főfogás része, hogy az éttermekben a kihozott ételk utolsó részeként teszik asztalra – sze-

gényes, olcsó ételnek számít. Pedig ha tudták volna, hogy mi mennyire várjuk! A sok furcsa étel között legalább attól jóllaktunk volna – elevenítette fel emlékeit nevetve. – Összegezve a kínai utat, azt mondhatom, az egész rohanásból állt, kevés idő jutott kikapcsolódásra. Szmog, zsúfoltság, mintha egyetlen óriási gyártelep volna. Mexikó ehhez képest teljesen más volt – említette meg. Mint kiderült, Kína előtt a latin-amerikai államban járt, még hozzá az elmúlt években nagy ismertséget szerzett hegedűművésszel, Edwin Martonnal. – Igazán nem lehetett okunk panaszra, már-már nyaralásnak számított, mintsem turnénak. Még nem láttam a tengert, itt viszont egyből a Csendes-óceánnal találkozhattam... – mesélte csillogó szemekkel. Az út során hatalmas távolságokat jártak be, naponta mintegy hat-nyolc órát is buszoztak. – Maja világ, piramisok, Karib-tenger... Lenyűgöző volt! – sűrítette élményeit.

– Az szinte teljesen mindegy, hogy itthon vagy külföldön játszik az ember, magyarnak, kínainak vagy mexikóinak. Az számít igazán, hogy laikus vagy műértő közönségnek zenélek – mindegyik más előnnyel bír. A zenében kevésbé jártasak előtt játszani azért jó, mert ők talán jobban élvezik a darabot, míg szakmai közönség előtt azért, mert ők értékelik igazán, ha nehéz darabot játszom. A laikus ebből csak annyit vesz észre, hogy milyen ügyes, milyen gyorsan jár a keze. Aki a zene világában mozog, az tudja csak igazán, mennyi munka van mögötte. Mindenképpen szeretnék a későbbiekben is zenével, tanítással foglalkozni, elsősorban azonban szólístaként szeretnék érvényesülni. ■

„Liszt 200”

A GYŐRI FILHARMONIKUS ZENEKAR
ÉS A GYŐRI BALETT BEMUTATJA:

Magyar Rapszódia

2011. ÁPRILIS 16., SZOMBAT, 19:00, Győr Városi Egyetemi Csarnok

Zenél: GYŐRI FILHARMONIKUS ZENEKAR
Vezetél: BERKES KÁLMÁN *Liszt-díjas*

Tánc: GYŐRI BALETT
Koreográfus: FODOR ZOLTÁN

Műsor:

- Erkel: Hunyadi - nyitány
- Bartók: Magyar képek
- Kodály: Galántai táncok
- Liszt: Magyar rapszódia

„Az üres színpadot benépesítő testek nem tartoznak senkihez és semmihez. Nincs nevük, nemük, arctalanok. A felszendülő Liszt rapszódiaúra kelnek életre, válnak hús-vér emberré, mintha a létezéshez szükséges életerőt a zene jelentené. Szituációkon, találkozásokon keresztül formálódnak különböző egyéniségekké, – karakterükkel megjelenítve egy-egy életérzést - majd válnak a darab végére ismét egy egységgé, egy közösséggé, egy nemzetté, egy szívvé.”
Fodor Zoltán

INFORMÁCIÓ: WWW.GYFZ.HU • WWW.GYORIBALETT.HU